

Чавдаря. (съ болка) Като топълъ хлѣбъ ги глътна човѣка.

Игнатъ. Азъ те мислѣхъ за уменъ човѣкъ, бе Чавдаръ! А то!

Гергина. Отъ лакомия!

Чавдаря. Главата ми пламна! Хайде да идемъ Игнате. Помогни ми, брате!

Игнатъ. Хайде... Дано пъкъ го заловятъ!

(Излизатъ двамата)

Гергина сама.

Изважда торбичката и пакъ гледа монетитѣ.

... Тъй е!... отъ лакомия. Изгуби питомното да гони дивото!... Сбогомъ сиромашии, а! Сиромашията не напуща глупавитѣ хора, мжжо-о-о —

Край.